

ДОБРИЯТЪ ВОЙНИКЪ

Въ едно село живѣла бедна вдовица съ сина си. Докато била млада работила и поддържала къщата. Но като остарѣла, синътъ взелъ грижата за издръжка и прехрана на майка си. Отъ сутринъ до късна вечеръ работило момчето и не му тежало, защото много обичало майка си.

Но дошло време да отиде войникъ. То си помислило: „За мене ще има хлѣбъ въ казармата, но за мама!“ И сърдцето му се свило отъ мъка.

По него време всѣки часовой, който стоелъ на постъ предъ двореца на императора можелъ да се откупи за 5 лв., за да го замѣсти другъ за презъ нощта. Научило младото войниче тази работа и отишло на стража предъ двореца. На другия день отишло пакъ, но отъ радостъ не усѣтило умора, защото спечелило 10 лева за своята стара майка.

На следната нощъ императорътъ не можелъ да заспи. Тежки мисли го смущавали. Позвънилъ за часовая, но никой не му се обадилъ. Зачуналъ се императорътъ, станалъ отъ леглото, облѣкълъ се и отишелъ да види какво има, та никой не се обажда.

Като стигналъ до будката въ поста, гледа: единъ младъ

войникъ заспалъ, а на масичката започнато писмо. Навелъ се и прочелъ: „Мамо, скѣпа моя сиромашинко, трета нощъ съмъ на стража — но не съмъ уморенъ, спечелихъ за тебе 15 лева. Ще ти ги прата и знамъ, че нѣма да гладуашъ. Азъ съмъ много...“ Писмото било недовършено.

Императорътъ разбралъ голѣмата обич на сина къмъ неговата майка, трогналъ се. Извадилъ отъ джеба си една кесийка златни монети и я сложилъ полека въ джеба на заспалия войникъ. Когато войникътъ се пробудилъ, усѣтилъ нѣщо тежко въ джеба си. Бръкналъ и останалъ като закованъ на мѣстото си. Златни монети! Кой е миналъ, кой го е видѣлъ?

Изплашилъ се войникътъ, станалъ и отишелъ право при императора. Призналъ вината си и поискалъ наказание.

— Иди си, — рекълъ императорътъ, — ти си добъръ синъ, значи си добъръ човѣкъ, — значи си и добъръ войникъ. Отъ днесъ те правя офицеръ!

Минали години. Войникътъ извършилъ много добри дѣла и стигналъ до чинъ генералъ.

А старата му майка живѣла дълги години и се радвала на добрия си синъ.

Илменското езеро, което семира южно отъ Ленинградъ, има трижълна форма. То е дълбоко отъ 2 до 9 метра и е рочуто съ своето рибно богатство.

У старитъ германски племена е съществувалъ обичаятъ да поставятъ въ гробоветъ на своитъ близки бръсачъ, гребенъ и ножица.

Кокошката се споменава като домашна птица за пръвъ път отъ грѣцкия поетъ Тегнисъ, който е живѣлъ въ втората половина на VI вѣкъ преди Христа.

Отъ обикновено дърво днесъ се добива не само изкуствена коприна, вълна и други платове, но още добри фу-

ражни храни и даже жбчати кола.

Отъ последнитъ статистически изследвания е доказано, че продължителността на човѣшкия животъ не зависи толкова много отъ външни влияния и обстоятелства, колкото отъ наследственото предразположение, което получава всѣки човѣкъ.

Мравкитъ унищожаватъ вреднитъ за горитъ насякоми. Поради това, въ Германия тя се намира подъ Закона за закрила на природата. Прибѣгва се до изкуственото размножаване, като прибавятъ въ рояцитъ изкуствено отгледани буби — царици.

ВЪРЗА ТЕЛЕГРАМА

БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА-ПРЕМИЯ „Царьтъ на златната рѣка“ излиза наскоро отъ печатъ и веднага се разпраща на редовнитъ и отчетени абонати и настоятели. Крайниятъ срокъ за изплащане на абонамента съ право на книжка-премия е 15 декемврий. Този срокъ нѣма да бѣде продължаванъ. Побързайте съ изплащане на абонамента: нека нашитъ настоятели да иматъ предвидъ, че книжката-премия се печати въ много ограниченъ тиражъ, поради изискванията да се пести хартия. Побързайте съ изплащане на абонамента!

Варадиновица го гледаше ядосанъ, разтревоженъ и неможеше да разбере, какво му е, защо е такъвъ мъжа й.

— Какво има, Варадине? — запита го най-после тя. — Какво се е случило?

— Кога не върви — не върви! — отвърна безъ много приказки той.

— Но кажи, какво ти е, Варадине?

— Не мога да ти кажа.

Напразни бѣха всѣкакви вещания. Днесъ така, утре така — уплаши се Варадиница. Ала единъ бѣше отговора мъжа й:

— Кога не върви — не върви!

Тъй день въ дукияна донинѣтъ, който бѣше вехтия самаръ. Доне-ра.

— Ето, майсторе, стария самаръ! — рече единъ отъ калфитъ.

— Сѣщиятъ е — добави селянинътъ. — Отъ тука го взехъ на вехто, но и той набива добичето... Новъ искамъ да направимъ.

— Избери си другъ самаръ... Избери си отъ всичкитъ най-добрия! — развика се той. — Не ща ти пари, даръ отъ мене да ти е, загдето ми върна стария самаръ.

Селянинътъ си избра единъ отъ хубавитъ самари и си замина.

— Кога върви — върви! — развесели се наново бай Варадинъ и почна да опипва вътрешната страна на самара. Разбра една кожена кръпка и изтърси върху одѣра купъ жълтици.

ЛЪЖЛИВАТА СВРАКА

Малко, сивичко врабче сричаше въ буквара, задъ гърба му се присмѣ една сврака стара:

— Ухъ, че глупаво врабче! буквитъ не знае — току вдигнало краче — все хорце играе!

Смѣтчицитъ до една грѣшно е решило, по крилцата му личатъ капчици мастило!

Мойто свраче откога смѣткитъ написа... По-е учено дори и отъ кума Лиса!

Лельо сврако, не лъжи — смѣмра я врабчето, Твойто свраченце седи три години въ трето!

Весла Паспалеева

НАРВАЛЪ

Нарвалътъ е морско животно, обаче е бозайникъ отъ рода на китоветъ. Живѣе въ Северния ледовити океанъ.

Лѣвиятъ кучешки зѣбъ на мъжкитъ достига до 3 метра дължина, заради който зѣбъ сѣ го ловѣли въ срѣд-

нитъ вѣкове. Отъ този зѣбъ сѣ добивали така наречения ликорновъ рогъ, който се употребявалъ като камѣкъ за откриване отровата на ястията. Тогава хората вѣрвали, че този зѣбъ помагалъ да се открива отровата.

Сега, разбира се, това суетѣрие е изчезнало и нарвалътъ се лови освенъ заради роговия зѣбъ, отъ който правятъ гребени, още и за масъта и кожата му, отъ която правятъ чанти и пр.

ШЕГИ И СМѢШКИ

— Какво направи тритъ ябълки, които ти дадохъ?

— Изядохъ ги!

— Не те е срамъ! За сестра си не помисли!

— Какъ да не съмъ мислилъ — като ядѣхъ, все мислѣхъ, да не дойде да ме види!

Иванчо чете вестникъ. Изведнѣжъ той ядосанъ захвърля вестника.

— Пакъ професоръ по география заминава за Африка! — Че какво отъ това?

— Какъ какво? Току вижъ, че открилъ нѣкои нови земи, пъкъ ний ще си блѣскаме главитъ да ги учимъ.

Въ единъ влакъ двама пътници разговарятъ:

— Имате ли деца, господине?

— Да, имамъ единъ синъ.

— Пуши ли?

— Той въ живота си даже не се е допрѣлъ до цигара.

— О, това е отлично. А ходи ли на кафене?

— Никога не е прекрачвалъ прага на никое кафене.

— А, поздравлявамъ Ви! Ами прибира ли се рано?

— Той заспива веднага следъ като вечеря.

— Браво, той е единъ съвършенъ момѣкъ! А на каква възраст е?

— На два месеца...

НАРОДНИ БУДИТЕЛИ

Добри Чинтуловъ
1822—1886

Роденъ е презъ 1822 година въ гр. Сливенъ, а е починалъ на 27 мартъ 1886 година.

Добри Чинтуловъ е въ числото на първитъ наши поети, които сѣ работили преди освобождението. Почти всички негови стихотворения сѣ пропити съ патриотически духъ и сѣ се пѣли отъ тогавашната революционна младежъ, на която много сѣ допадали. Пъкъ и сега още се пѣятъ: „Стани, стани юнакъ балкански“, „Вѣтъръ ечи, балканъ стене“ и др.

Той се е училъ въ Русия, билъ е учителъ въ родния си градъ и е отъ първитъ ратници за свободата на България. Доживѣлъ да я види освободена, той не е могълъ дълго да се радва на новия животъ, защото наскоро следъ освобождението се е поминалъ.

ЗИМА ИДЕ...

Ти ще дойдешъ, бѣла зимо, въ сивитъ ни равнини, снѣгъ въ полята, знамъ, ще има, ще настѣпятъ чудни дни:

Пакъ въ нивята ще сънуватъ тихо житнитъ зърна и въ сѣня си ще бѣлнуватъ пролѣтъ тукъ, че е дошла.

Надъ селата ще се вие кротко синкавъ, синкавъ димъ Вѣтъръ лудо ще запѣе въ бѣлоснѣжнитъ гори.

Ти ще дойдешъ, бѣла зимо, тихо въ роднитъ поля; знамъ, пързалки, пакъ ще имъ и ще вѣе пухкавъ снѣгъ.

Дим. Дублевъ

ЗИМНА ПОМОЩЪ

Дъждътъ не спрѣ. Докато небето се проясни отъ северъ, черни кълба облаци се спущатъ откъмъ Спасовъ ридъ, затискатъ нашето село отвсѣкжде, и дъждътъ пакъ заплющява. Тихъ и спокоенъ. Есений дъждъ. Двороветъ сѣ лѣснали отъ локви, кокошкитъ се сбиратъ подъ сайванта и гледатъ голѣмитъ капки, които падатъ отъ капчука. Улицитъ сѣ отънали въ калъ. Бавно текатъ вадички изъ окопитъ край оградитъ.

Когато спрѣ студениятъ есений дъждецъ, по баиритъ тичаха бѣли мъгли. Тѣ бѣгатъ като живи по върха, прегръщатъ голѣмитъ дървета по височинитъ и се сбиратъ като голѣми стада отъ бѣли овце.

Студено е. Повѣе ли вѣтъръ и те зашибатъ капкитъ по лицето, щипятъ като ледени. А като почернѣе цѣлото небе, и дъждътъ се мѣта налѣво надѣсно — дребни бѣли прашинки, студени и мъгловити, замрежватъ цѣлия обширенъ дворъ на Петѣови.

Къщата на Петѣови е въ горния край на селото. Тя е малка, но спретната. Майка му е сложила малко дръвца въ желѣзната печка и нагледъ да лещата. Вънъ дъждътъ и мъглата се удрятъ въ низкия прозорецъ. Подъ прозореца проскимтява отвреме-навреме Дорчо, шареното имъ куче. Петѣо съблича дългото палтенце, шомъ си дойде отъ училище. Той чете урока си

Най-добриятъ новогодишенъ и коледенъ подарѣкъ е книжката КОЛЕДНА ЕЛХИЧКА

Стихове за деца отъ Радка Станимирова
Картини отъ В. Лазаркевичъ

ЦЕНА 10 ЛЕВА

Доставя се отъ редакцията на в. Славейче — София, ул. Чумерна 29. Пош. чек, с/ка 624. Сумитъ могатъ да се изпращатъ въ чисти гербови или пош. марки.

Калфитъ го загледаха смаяни.

— Бѣли пари за черни дни — додаде бай Варадинъ. — Скѣтвахъ тука припечеленото, което пакъ се върна при мене...

— Кѣсметъ си ималъ, майсторе!

— Нали ви казахъ: кога върви-върви! — отвърна бай Варадинъ.

После върза въ кърпа жълтицитъ и се затича къмъ къщи — да зарадва Варадиница.

Георги Караивановъ

БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА-ПРЕМИЯ

„Царьтъ на златната рѣка“ ще се изпрати само на ония абонати и настоятели, които изплатятъ абонамента си до крайния срокъ 15 декемврий